

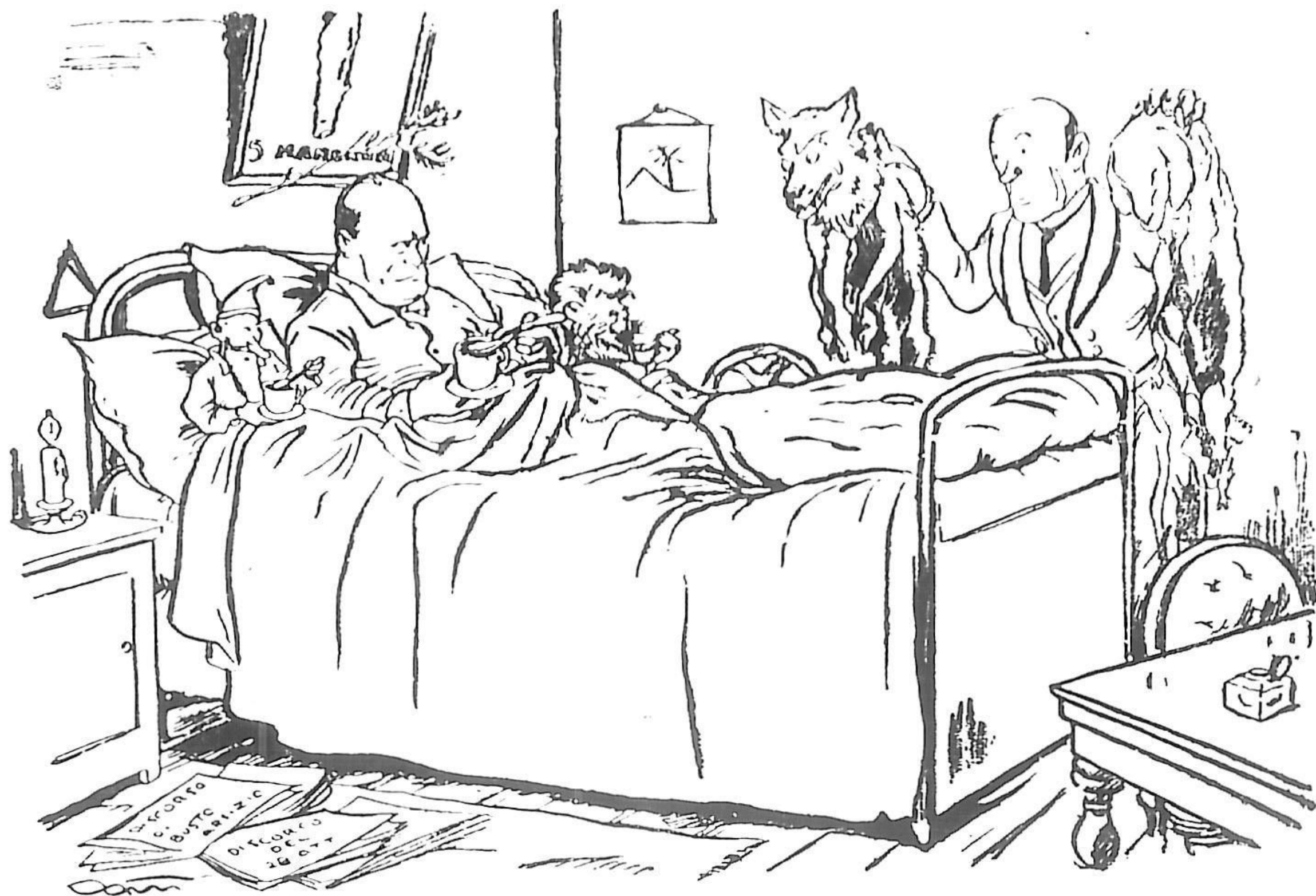
Izhaja dne 1.-10. trv 20. vsakega meseca Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Favetti 9 Tiska Narodna Tiskarna Izdajatelj in odgo-
vorni urednik France Beyk Cena glasov 1 milimeter visocine v sirini enega stolpa l. 30, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, osmrtnice, va-
bila, naznanila itd., vrsta I L. — 15 inozemstvo L. Za Celoletna naročnina 22.50!

Leto III.

GORICA, dne 10. novembra 1924

Sl. 32.

Ali ovca ali volk - samo da bo mir in molk.

Ves se svet nahaja v krizi,
vse narobe se vrši,
zdaj je tu, spet tam narobe,
pravega miru še ni.

Prejle so se vojskovali
in se topli, da je joj,
zdaj doma se nadaljuje
v strankah stari, glupi boj.

Le pogledimo na Angleško,
saj še miren narod ta
včasih gre iz ravnotežja,
se razgiblje, razvihra.

Poleg tega narod nemški
nov bo stvoril parlament,
za volitve je Evropa
res dobila že patent.

In pa v SHS državi,
tam so krize že doma,
nove vlade in volitve,
star izrek: kdor zna pa zna

Še Amerika mogočna
se je grabila v lasč,
nov državni je predsednik,
tele dni izvoljen že.

Če našli bi po vrsti,
kaj se bojev zdaj vrši,
pisali bi do večera,
danes ne končali bi.

Tuflji se v državi naši
prav vse mirno ne vrši,
tu pa tam po malo batin
tu pa tam še kaj krvi.

So fašisti, kombateni,
ti se tepejo povsod,
prvi pravi, drugi pravi,
da je pravi patrijot.

Zbornica pa je zaprta,
opozicija kriči,
Mussolini premišluje,
kaj li z njo naj naredi.

Če bi bili tihi, mirni,
že bi zbornico odprl,
ali kdo se bode trgal,
kdo se bode z volkom drl!

«Naš» predsednik se je zbudil,
tam sedi in je košé,
njegov sluga po obleke
nove mu v omaro gre.

Mussolini misli težko,
kaj bi li oblekel naj,
naj obleče volčjo kožo,
ovčjo si obleče naj.

Če obleče ovčjo kožo,
ga raztrgajo volčje,
(jih premnogo je krog njega,
so preostri jim zobje).

Če pa v volčjo kožo planč
se vsa čreda razprši,
kdor poščen je, ta bo bežal,
vsak pač volka se boji.

Težko »duka« premišluje,
težko ga boli srcé,
in še danes je v postelji,
če se ni oblekel že.

Nebesa na zemlji

je naslov burki, katero uprizori dram. društvo v Gorici prihodnjo soboto, 16. t. m. ob 8. zvečer in v nedeljo 17. t. m. ob 4. uri pop. v dvorani „Trg. Doma“. Pridite. Bo za puc'!

Gorica, 10. nov. 1924.

Obletnico znuge so praznovali na tu način, da so se po vsej Italiji prav pošteno tepli. Čuk na palci lahko reče, da je to najlepši in najspodobnejši način proslave. Če bi nekateri gospodje v takih »bojih« pridobivali zlate medalje, potem bi ne bilo treba obešati ti medalje »po nezasluznem«, kot je to storil nedavno neki poslanec, ki bi bil rad zaslužjen za domovino, pa je bil prav nemilostno razkrinkan. Res je, da nihče ne more braniti, da tu ali oni nosi medalje iz čokolade in to v množini, kot se mu zljubi, tudi medalje s sv. Gore se sme nositi, ali kolajno v sponin na birmo. Čukovi junaki, so tu pa tam dobili tudi kolajno iz repe ali korenja. Vse te kolajne so dovoljene, ker niso za domovino zaslužne in bi se bil doleten poslanec dobro izmislil, če bi jih obesil par ducetov več in jih ob koncu govora v obliki v svetel papir zavite čokolade razdelil med poslušalce.

Druga zanimivost, ki je vznemirila svet, so volitve na Angleškem. Angleški narod je namreč tako napreden, da ima tak volilni sistem, da stranka, ki ima nad en milijon glasov prirastka, propade. Sploh je valovanje vlad v Evropi po vojni podobno pijancu, ki se poskuša vzdržati po koncu in stopu zdaj na desno, zdaj na levo, človek pa nikoli ne ve, kam bo padel. Angleži so v svoji povojni pijanosti zopet stopili na desno in prav ima Mac Donald, če pravi, da bodo pri bodočih volitvah stopili na levo.

Najlepše pa je v Jugoslaviji. Danes je tudi Čuk na palci mnenja da je Bog dal Radiču silno moč nad enim narodom v roke, tudi talent mu je dal, le eno kolesce mu manjka. Čuk na palci je že zadnjič prorokoval, da smo dobri z vlado za nekaj mesecev. To se je tudi zgodilo. En mesec je pa bilo krize. Danes je volilna vlada, in v Jugoslaviji imajo čas, da se tri mesece pošteno zmerjajo in tepejo.

Po treh mesecih zmerjanja in pretepanja bomo imeli zopet nove poslance. Ti bodo naredili novo vlado. Nova vlada bo demisionirala in kriza bo zopet trajala en mesec. Tako bo šla ta ringaraja do novih volitev.

Če se ne spametujejo, seveda. Na svetu je tudi to mogoče in posebno je to mogoče včasih — a redkokrat — tudi med politiki. Mogoče da še Radič dobi svojo izgubljeno kolesce nazaj. Kadar se bo to zgodilo, ga bo spil en glažek še Čuk na palci.

Odgovor na pesem, o treh dekletih.

Ne iščemo slave in tuđ ne časti, od takih fantičev kot ste glih vi.

Res smo dve sestri, al, skoraj vse tri od tega le zbora kot Čukec trdi.

Al, Čukec predragi, kaj obiraš nas ti, in vedno se mešaš med naše stvari.

Le svojo ti sovo, poprej si oglej; pa druga dekleta obiraj naprej.

Da smo previsoke ti to nam trliš: kot tvoja je sova je pa ne dobiš

Res, toľko visoke, pono ne smo me,

da takih fantičev ne maramo še.

Kot večja ponoči za sovo drviš, povsod okrog laziš, poljube loviš.

Čitaš, da gnoj se nam pete drži, a ta ne ovira peštene časti.

Po gnoju vsem takim krog tebe smrdi, če hočeš več vedet, le odpri oči.

Oj, Čukec predragi, si kupi zdravil, oliko ozdravi ostani zdrav, čil.

Smo lahko visoke, ponosne vse tri, saj čast nam še naša umazana ni.

Če boš pa odpiral svoj kljun še naprej, jih boš pa še zvedel, da bode juhej.

Pametno.

TUJEC: »Kaj me gledaš, mala? Kaj je tvoj oče?«

OTROK: Je mrtev.

TUJEC: Kaj je pa bil tvoj oče, ker še ni bil mrtev?

OTROK: Liv.

»Ubegli in stekli« tast.

Ze tri dni zaporedoma se je zglasila na policijskem uradu Mica Muha s svojo hčerko Rezo, poročeno Kralj. Bili sta Vipavki in sta čakali očeta, ki se je v mestu izgubil.

Kmalu pa sta prišli nazaj in javili, da se je oče že vrnil.

Tako sta tudi danes iskali svojega »ubeglega« očeta.

Službujoči uradniki so bili že malo nejevoljni.

»Za božjo voljo, po tolikih sprehodih po mestu, bi ga že lahko kdo poznal!« je rekel nekdo izmed uradnikov.

»Pa saj je tudi nam zelo neprijetno.« je pristavila mlajša. »Ali oče si hoče po vsej sili ogledati Ljubljano, pa zabrede tako daleč, da ne ve nazaj.«

»No, potem mu poiščite vodnika. Bo za vas boljše in za nas.«

Vrata so se odprla in v sobo je planil Franc Kralj. Rezin soprog. Pričo vseh je pričel zmerjati svojo ženo, češ da je ni našel doma.

»Ne bodi vendar tako brezsrčen in surov«, mu je ogorčeno odvrnila. »Saj vidiš, da gre za blaginjo, da morja celo za življenje našega očeta.«

»No, no, tako hudo pa vendar ni v Ljubljani!« Jo je potolažil nekdo izmed uradnikov.

»Tudi jaz mislim, da ni«, je potrdil Kralj. »Saj vendar nismo v Macedoniji. Bo že kako našel domov!«

Razjezil se je Kralj in pričel odkrivati svoje srce začudenim uradnikom:

»Ne morete si predstavljati, kakšno življenje imam jaz pri tem tastu! O da bi že prišel oče, ko se bo ta ostudnež vrnil domov!«

»Kaj!? Tako govoriš o mojem očetu!?« se je razvnela žena. »To si bom zapomnila, le čakaj! Še danes se odpeljemo domov!«

»Prazna slama!« je odgovoril Kralj. »Vsakdanja prišega! Ali ste že kdaj slišali, da bi ženini starši toliko časa bivali pri novoporočencih? Pomislite, jaz kot novoporočenec mo-

ram spati skupno s tastom v eni sobi, moja žena pa s svojo materjo v jedilnici. Kaj vse sem že staremu trobil na ušesa, da naj vendar s svojo ženo skupaj stanuje. Noče in noče. Pravi, da se rau stidi.«

»Moj Bog!« je vskliknila tašča.

»Ne, ne, saj se je najbrže le salil!« se je opravičevala mlada žena. »Moj oče je namreč zelo šaljiv.«

Kralj pa je zmajal z ramoni in rekel suho.

»No, kar mu gre, mu gre! Ampak kaj briga mene, ce mu ne ugaja žena. Povejte, kako je to sploh mogoče, da od poroke sem nisem bil z ženo še minute sam? Radi tako navadnega poseta. Še to spodobno bi? Ali ni nobene postave? Zakaj mora ravno vse na mojo glavo?«

Ženi sta se razjezili in ogorčeni zapustili urad.

Sedaj je Franc Kralj svoobodnejše govoril:

»Prosim vas gospodje, ne iščite starega s tako vneto. Ničesar se mu ne bo zgodilo. Vsak dan ga namreč peljem kolikor morem daleč po mestu, ga pošljem v kako trgovino ali pa mu pokazem kaj za nimvega, da z velikim začudenjem občuduje, med tem časom pa skočim na tramvaj in se odpeljem hitro domov, da bi našel vsaj za hipce svojo sladko ženo samo doma. Danes se mi je zopet vse pokvarilo. Kajti ko bom dospel domov, ga bom že našel tam. Ali mogoče se mi posreči jo tri. Danes sem mislil, da se ga bom rešil za kake dve uri. Za peljal sem ga k Sv. Jakobu (stanujem pa v Šiški). Mislil sem namreč, da se ne bo mogel tako hitro vrniti. Mogoče se bo zgubil, ali ga bo vzel konjederec.«

Uradniki so se smejali nad pobožno željo mladega ljubiznejnega soproga.

Kar se odpro vrata in v sobo plane tašča:

»Kje je moj mož?«
»Bo že prišel,« je odvrnil zet.

»Kaj se pravi: bo že prišel?« je jezno odvrnila.

»Kje je vendar?«

»Bo že kje,« je odvrnil za ničljivo zet.

»Saj sta vendar skupaj odšla od doma?«

Nič odgovora.

»Torej, kje si ga izgubil?«

»Tam nekje pri sv. Jakobu.«

»Danes je vendar hotel v muzej!«

»Tako o-o-o?«

»Kaj se pravi tako? Ti si vendar pred menoj rekel, da ga popelješ notri.«

»Tako da sem rekel?«

»Saj sem slišala. Pri svetcu Jakobu pa ni nobenega muzeja. Kaj ne gospodje, da ne?«

»Mislim sem, da se bolj za nima za tiskarno,« se je norčeval Kralj.

»Za tiskarno? O potem se ne bo nikdar več vrnil.«

»Čeprav ne,« se je izmuznilo Kralju.

(Dalje.)

Dve šliki iz vasi.

Prisvetila luna je izzad goré,
ter na klop pred hišo svetlo sije že.
Z roko v roki Pepca z Ivanom sedi,
srečna, zadnje dneve šteje samskih dni:

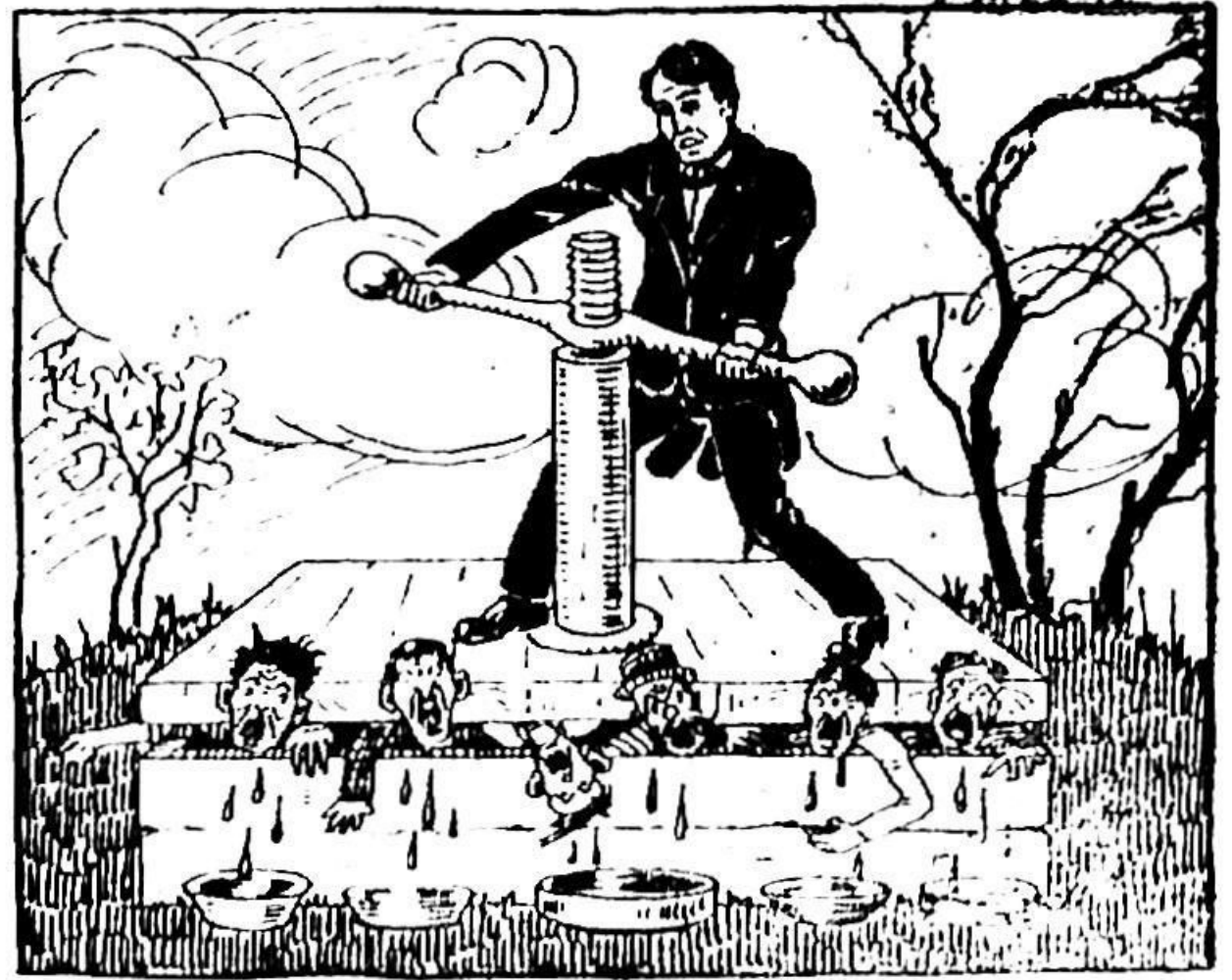
— Oh, da bi že skoraj prišel oni dan,
ko ta dolgočasni mine samski stan.
Ivan pritrjuje, pravi: — »To je res,
kmalu, kmalu prišla bova do nebes.
Le še teden dni bom ubiral to-le pot:
hodil tako daleč, skakal tu čez plot.
Sit sem dolge steze, v strahu zraven se,
da kak fant na vasi se nabije me.
Kaj ne ljuba Pepca, golobica ti,
midva sva najbolj srečna izmed vseh ljudi,
Nosil le na rokah te bom vedno jaz,
kuhal bom zajutrk kadar hode mráz,
vsako željo tvojo bral ti bom v očeh,
srečna, zadovoljna boš v dnevih vseh.
Zledej naj me vzame, če te bom kedaj
le grdo pogledal, v tla se vderem naj!
Pepca, srček zlati, kaj ne, da s' ti
samo, samo moja, drugi mar ti ni...«
»Ljubim samo tebe, ti prisepam to,
srce moje ni še druge ljubilo.«
Zgoraj iz podstrešja radovedno steza
dolgi vrat skoz' lino klepetulja Reza;
pazno vse besede v svoje uho vjame,
grda nevpšljivost dušo ji razvname:

— »Le počakaj Ivan, grlj ti falot,
mojo hčer srečjal si že na slabo pot,
zdaj se pa krog druge delaš lep in čist,
upaš dneve zlate — toda če zavist,
zraven škodoželjnost mora škodovati,
jaz naj bodem tista, vse čem razkopati!«
Drugi dan pri Pepci Reza se napaja,
Ivana opravlja, ter ga hudo graja.
Zopet luna sije zvečer čez goro,
Ivan pa koraka tamkaj za vasjo,
kliče že rod cknom, meče pesek vanj,
Pepco je prebudil iz nemirnih sanj,
malo premišluje, kaj naj naredi
ni še četrť ure, že pri njem sedi.
Sladko govoriti Ivan res to zna,
kolikor le hoče, on deklet ima.
Zveza potrjena, znova je storjena,
čelva sta v rajске misli zatopljena,
Reza pa v podstrešju sama sebi golči:
— »Ne boš srečna Pepca, če dobiš ga ti!«

II.

Od takrat minilo je že leto dni,
zopet tja pogejmo, kaj se tam godi:
Isto stezo kakor Ivan nekedaj,
jekajoč ubita Pepca jo sedaj,
starišem gre tožit svoj nesrečni stan,
mož da žnjo se krega v noči in čez dan.
Fešljejo nazaj jo, govore lepo:
— »Potrpljenje Pepca, bo že boljše, bo.«
Enkrat že ušla je, to pot zadnjikrat,
v pozní noči našla ni odprtih vrat.
Tam na klop se vsede, tiho zjoče se,
ko se spomni kar tu lani bilo je.
Motne luna sije semkaj čez goro,
tja na klop kjer Pepca sedi s culico,
balo njeno než zmetal je na dvorišče.
Pepca pa do doma stezo brž poišče:
tam na klepi si v obupu lase cuka,
opravljkva Reza skozi lino kuka,
škodoželjn smeh krog ustn ji igra,
pravi, marsikaj da narediti zna,
zlasti pa z izrikom ti razdere vse,
druzega parake febrí če pove,
Ivan ti si bedil vedno krog vseh,
delajta pokoro zdaj vsak za svoj greh.
Z drugimi ti Pepca si se že pečala,
zdaj priložnost imas, da se boš kesala.
Kamor so prepiri in pretopi hudi,
tam jeziki škodoželjni vmes so tudi.
Mož se z ženo krega, soscd se smeji,
srčno mu privi sčr: — »Prav se ti godilo!«
Saj oba hubezen z drugimi sta imela,
vso smetano snedla, predno sta se vzela,
sirotko zdaj tija, pelin icija vmes,
prideta po smrti morda do nebes!

Jugoslovanska kriza.

Večne so krize, večne volitve,
da se kdaj reši jih, up je zastoj,
zdaj se rodijo prečudne združitve,
jutri na mestu so nove ločitve;
dobiček od tega debi le baron;
izgubo naj plača ubog »pantalón».

TUDI POSTENJE.

Star tat svojemu sinu:
»Fant, to ni kpo, da prikriješ
vedno polovico svojega plena
svojemu očetu. Pošten bodi,
poštenje največ velja.«

VI NE POZNATE MOJE ZENE?

V mestecu N. so dobili ne-
vega občinskega pisarja, ki ni
poznal preblagorodne gospe
županje, pa je tudi ni pozdrav-
ljal. Istotako preblagorodni
gospod župan, imovit mesar
in krčmar v mestu, povabi
mladega pisarja v svojo sobo
na odgovor: »Vi, človeče pri-
vandrano, kako je to, da Vi
ne pozdravljate moje gospe
soproge?« »Oprostite, gos-
pod župan, jaz je še ne po-
znam!« »Tako tedaj, Vi
moje gospe še ne poznate? Le
čakajte! Ona debela gospa, z
zlato verigo okoli vratu, z
dragecniimi prstani na obeh
rokah in v svileni obleki, ki
Vas jutri sreča na trgu in Vam
poreče: »Hlunevet privandra-
ni, tepec debeloglavi, škrice se
stradani, tepec neotesani, gni-
da bledikasta, zanikarna, gum-
pec neotesani!« in ki Vam pri-
nelje gorko zaušnico — to je
moja soproga, da boste ve-
deli!« ...

NA IZPITU.

Kandidat vsega zdravlilstva
se prihlasi k zadnjemu rigoro-
zu. Profesor ga med drugim
praša, kakšna sredstva bi ra-
bil, da se bolnik dobro spo-
Kandidat mu našteva vsa mo-
goča sredstva. Na vsako pa o-
domni profesor: »Pa ako tu li
to zdravilo ne pomaga?« Kan-
didat se poti in reče naposled:
»Ako vsa ta zdravila ne bi
pomagala, pošljem bolnika k
Vam na — izpit, potem se go-
tovo spoti!«

NA KRIZPOTJU.

Berač stoji pred zastavljal-
nico. V roki drži še precej
dobro ohranjeno suktnjo, in
se ne more odločiti: »Sedaj
pa res ne vem, kaj naj napra-
vim. Če ga zastavim, ga ne
bom mogel nikoli več rešiti,
če ga prodam, bodo rekli da
sem ga ukradel — če ga pa oble-
čem, ne dobim nobene milo-
ščine.«

V PREDMESTNEM GLE- DALIŠČU.

Med sceno, v kateri umira
glavni junak, pade nenadoma
zavesa. Tedaj vstopi pred za-
veso ravnatelj in naznani:
»Spoštovano občinstvo bo ve-
likodušno oprostilo in potrpe-
lo nekoliko minut, kajti umi-
rajočemu junaku je prišlo
malo slabo — kakor hitro se
bo opomogel, bo zopet naprej
umiral.«

NA VEKE AMEN.

V nekem deškem zavodu
je bila navada, da je deček
hodil vsako jutro buditi sluga
z lepim našim krščanskim po-
zdravom: »Hvaljen bodi Je-
zus Kristus!« in dečki so mo-
rali odgovoriti: »Na veke
amen«. Nekoč pa je eden že
spal in ko ga pride sluga dru-
gič buditi, se zadere nad njim:
»No, kako dolgo boš pa tu
spal?« »Na veke, amen!«
mu odgovori deček, ki se je
ravno prebudil.

Vaclav Marik.

Da je bil po rodu Čeh, ste mogli sami uganiti, vse drugo Vam povem jaz: Marik je bil učitelj na zagrebški gornjegrajski vadnici. Bil je baje dober metodik, dasi se češkega naglaševanja hrvaščine ni mogel odvaditi. Bil je velik, močan, trebušast človek blizu 60 let star, ko sem ga spoznal. Mala gostilna »Kod uspinjače«, kjer so točili prvovrstno plzensko pivo in kuhali zvesten goljaž in klobasice s hrenom, je bila nekako v središču med staro gornjegrajsko gimnazijo in višjo realko. Pa tudi učiteljske z vadnico ni bilo daleč. Naravno je bilo tedaj, da so se tam shajali profesorji in učitelji teh učnih zavodov in v pristrani kolegijalnosti tožili o malih plačah, preklinjali skoroprito kr. deželno vlado in hladili pravično jezico v hladnem plzencu. Stalen gost »Kod uspinjače« je bil tudi naš Marik, ki je spričo globokega trebuha in vedno žejnega grla v resnici užival premalo plačo. Gorje gostu, ki je slavil svoj god, povisanje v službi ali kaj podobnega in da je Vaclav izvedel za ta »tituluš«! Po običajnih čestitkah je Marik predlagal, da se ta dogodek mora takoj proslaviti. Na račun slavljenca je Marik naročil dvojno porcijo goljaža, popedel pri tem koristnem delu 5-6 zemljičk in popil, kolikor mu je grlo neslo; videl sem ga, ko je v poldrugi uri predpoldne popil 10 vrčkov piva... Ako ni bilo »tituluš«, se je zadovoljeval z dvema vrčkoma in s tremi zemljičkami brez goljaža; zato pa je bolj ognjevit klel in zabavljal radi ušive plače. Pisal je kojekake metodične knjižice za ljudskošolski pouk, jih zalagal sam po globokih žepih svoje oguljene suknje in jih usiljeval znancem po gostilnah, pa tudi kar na ulici. Ako je kdo vljudno odklanjal nakup takih skrupucanih knjižic, ga je Marik nahrulil: »In Vi trdite, da ste kulturni človek in pošteni Hrvat, da podpirate hrvaško književnost kot bi bila Vaša dolžnost! Le čitajte prihodnjo številko »BICA« (humorističnega lista), tam Vam posvetim, Vi Madžaron linavski, izdajalec naroda, mater Ti madžaronsko!« — Ako učenec ni dobro napredoval, je prišla skrbna mamica, prinesla učitelju pet suhih klobas, kupila nekoliko njegovih knjižic po 20 starih krajcarjev, pa je zanikarni učenec kar od enega dneva do drugega postal »dobar dečko«. Takisto je bilo z zamudami: Pepič, sin imovitega krčmarja »Kod mirne košice« blizu Zrinjeveca (pisal se je Černovšek in je bil porojen v Št. Jurju pri Celju), je nekoč kar dva dni izostal. Tretji dan je nameraval Marik »obiskati« bolnega učenca in si o tej priliki omastiti brke in namočiti žejno grlo, ker so starši po lepi hrvaški navadi pri takih obiskih učitelja povabili na obilno južino... In baš tretji

dan pride Pepič, zdrav in vesel v šolo, sicer še nekoliko pozneje kot Marik in prekriža učiteljeve načrte glede nastne in obilne južine. — »Ha, tak dijak si ti!« zakriči Marik jezno na Pepiča. »Pa kar dva dni si se potepal po Tuškancu, po Maksimiru ali celo ob Savi! Po ledu si drsal, kepul si se! Čakaj hunevet, jaz te naučim drsanja!« Deček se jokaje približa in položi zavoj na mizo... »Prosim, gospod učitelj, nisem mogel priti v šolo, ker smo imeli kolone. Mama Vam pošilja kos plučne pečenke.« — »Ko-ko-koline ste imeli?!« — »Da, in mama je rekla, da ste povabljeni popoldne po šoli na pečene klobasice.« — »Klobasice?« Pepič, le pojdi

na mesto! Ti si »dober deček!« Le povej mamici, da se zahvaljujem in da pridem gostovo na pečene klo-klo-klobasice!« — Kakih 14 dni potem Pepiča zopet ni v šolo. Ko se drugi dan prikaže pred strogin učiteljem, ga ta veselo pozdravi: »Haha, Pepičku, ali ste imeli zopet ko-ko-koline?« — »Ne, gospod učitelj, včeraj me je v resnici glava bolela!« — »Lažeš, hunevet zanikarni! Potepal si se po Tuškancu, po Maksimiru, ali morda celo ob Savi! Drsal si se po ledu, kepul si se! O, jaz ti preženem glavobol! Le pridi bliže!« — In nela je brezovka po nedolžnem Pepičku, ker pri njemu doma tisti dan ni bilo ko-ko-koline in klo-klo-klobasic...

Maščevanje.

PRVI: Kaj sem videl? Tak zagrizen vegetarijanec, pa ste jedli zajca?

DRUGI: Iz maščevanja, ker mi je ta falot vse zelje pojedel.

Ponudim se!

Si fantič še od fare, če ženi bi se rad, dobiš — če hočeš mene — res dragocen zaklad. Imela fantov nisem, ker sem premlada še, zato se odločiti mi res prav lahko je. Da črne ti ne maraš, blondinke tudi ne, ugajajo ti morda kostanjeve lase? Jaz nisem prav velika, a majhna tudi ne, ne boj se, da valila se bi ti pod noge. Poleti hodim bosa, po zimi pa, seve, obujem si copate ki nimajo pešé. Kar tiče se frizure, no, to potrebno je, lepo da počesane lase ima dekle. Če mene ti kdaj vzameš, če hočeš tak le kol, ko bodem tvoja žena, počesem se nikol'. Ne pačim se v besedi in glasek lep imam, ker le v narečju svojem jaz govoriti znam.

Ne barvam svoja lica, čemu bi to le b'lo, saj ponev in kozica očedi me lahko. Zdaj še glede klobuka — doslej ga ne poznam, zato naprošam Čuka, mu vrste te podam: Ker ti si fant od fare, jaz zauber sem dekle, in če sem ti po volji pa kar vzemiva se! Ob koncu pa vseh koncev povem ti le še to: zanašam glede bale na tvojo so roko. Čim več mi bodeš kupil, tem lepše bodeš spal, vesel še Čukcu bodeš o sreči peti znal. Kar brzo listič spiši, in Čukcu pošlji ga, na ohcet da pred zimo ga kar povahiva. Medtem pa v sladkih nadah bom čakala težko, dobim li kak odgovor na tole pesmico? *Anica.*

LAKONIČNO.

Grof Biš: »Vaša žena je iz Francije?«

Grof Baš: »Da, Bog kaznui Francijo!«

Štor Arturovi veterani.

Ne poznam bolj ljubeznivega »Kljukca« kot je prijatelj Arturo. Kaj je Laskar, kaj so najbolj lahki lovci, kaj sem jaz, ponosno podpisani, v primeri z Arturom? Kamorkoli se približe s svojim obilnim trebuščekom in skrbno obrstitim licem, zavлада veselje in zabava. Med vojsko je Štrukelj v Ljubljani obogetel že spričo mnogih gostov, ki so prihajali tja, kjer je živel Arturo v begunstvu. Ni moj namen orisati Artura z obrisom na vse vrline, ki ga dičijo kot človeka, ne bom našteval solz, ki jih Arturo briše s dobrohotno roko in obilnim srcem... ker se njegova levica ne ve, kar desnica, pač pa bi hotel prešteti solze — ako bi to bilo mogoče — ki jih je izvabil in upajmo, da jih bo vabil še dolgo vrsto let iz oči svojih zvestih poslušalcev, ko se zbere prijatna družba pri »časici razgovora« po končanem dnevnem delu. Ako bi hotel povedati le en del njegovih izvernih anekdot in dovtipov, bi moral napisati debelo knjigo. Kot lovca sem ga orisal v poskočnih heksametrih, ki izidejo še letos v ljubljanskem »LOVCU«, danes naj povem le nekte, ki so nastale med vojsko.

Že l. 1914., ko so se jeli lomiti zavezniške čete v Rusiji in drugod, je nabiral VETÉRANE po vipavski dolini, da priskoči v pomoč, sicer da ne bo konca »mésarskemu klavnju«... Spomladi 1915. se pred izbruhom italijanske vojne, postal pod mareličnem drevescem pred svojo hišo in ogledoval nov, velik bedenj, ki ga je nekdo postavil tja, da pride pozneje ponj. Zgovorna ženica gre mirno in ga vljudno pozdravi: »Dobro jutro, štor Arturo, čemu pa Vam bo novi bedenj?« — »Ali ne vidite, da so že zrele?« odgovori Arturo in pokaže na drevo, kjer je viselo 4-5 kg rdečeličnih marelic. Za četrt ure pride deset najlepših punc iz Šturij in Ajdovšine, da jih potržejo. — »Pa kar deset?« — »Da, in se sam jim bo pomagal na drevo, da prej končamo in da mi kdo ne pokrade zlahtnega sadja. Iz marelic pa napravim sladke »pekmeze«, da ga bodo moji veterani mazali prst debelo na beli kruh za malo južino.« — »Moj Bog«, vzdihne ženica, »koliko veteranov pa imate?« — »Dozdaj se jih je priglasilo šele 4316... ko jih bo 5000, pa jo udarimo in zapojemo »O ljubca, le zdrava ostani!« Mejduška, to bo lušno! — Pa zbogom, sosed, se mi mudi na kolodvor, predno začnem z marelicami.« — Res jo mahne proti postaji, kamor je bil prisopihal jutrnji vlak. Nasprotnu mu pride inž. C., ki pa ni užival Arturovih simpatij, zato je še bolj hitro ubiral svoje drobne korake. »Kam pa tako naglo?« — »Na postajo se mi mudi, da vidim, ali so prišli moji vago«

Kdor se hoče nasmejati
naj takoj naroči

ČUKOV KOLEDAR

za leto 1925

ki izide koncem tega meseca

Cena L 3.20, po pošti L 3.50 za Italijo,
L 4.-- za inozemstvo.

Pošljite imenovani znesek po poštni
nakaznici, na upravo Čuka na pal'ci.

Na naročila brez naprej poslanih naročilne se ne ozkramo.

pobočju gora, pet kilometrov pred nami, francoski strelski jarki, odkoder misli 21.670 mož napraviti jutri ob desetih velik iz- in napad... To pa da moramo mi, hrabri vipavski veterani, preprečiti in pobiti vse francoske vojake: natakni jih moramo na naše bajonete kot žabe in pometati jih vznak kot smo se tega posla učili s pšeničnimi snopi, da se bodo valili po hribu doli v reko, ki je šumela kot Marica na Bolgarskem... Nato je naš hrabri poveljnik razjahal in zaklical: »Veterani, pozorrr! Bluzo odprrrri!« Nato je stopil k vsakemu (!) in nam je vtaknil v desni žep belo, v levi pa rdečo kroglico. Ko je to delo končal, je zapovedal: »Veterani, pozorrr! Belo kroglico z desnega žepa požrrri!« Ko smo polizali in pogoltnili belo kroglico, se je vsak veterani čutil pomlajene ga za celih 30 let: nobene utrujenosti več, ne žeje, ne vročine, sama korajža in mladost naš je prešinjala kot sok trto spomladi. Rečem Vam, da so to bili prvovrstni občutki! Poveljnik je zapovedal »odmorrr!« Sedemdesetletni veterani so začeli ukati, kot takrat, ko so šli s pisanimi pušeljki prvemu naboru, peli so ko šinkavci in drozgi spomladi samo zaljubljene fantovske pesmi. To je bilo v resnici gniljivo. In pomislite, ti prijetni občutki so nam vsem še do danes ostali! Za pol ure se sliši zopet glas našega poveljnika: »Po-zorrr! -- Kroglice iz

desnega žepa požrrri!« Sedaj se je zgodilo nekaj še bolj čudnega: vsak je videl in čutil samega sebe, soseda pa ne — postali smo nevidni... Zdelo se mi je, da sem od vseh 5000 veteranov ostal čisto sam, pa sem ves obupan zakričal, ali ni koga iz Ajdovščine blizu. Nekdo se oglasi blizu mene in pravi: »Pruosm, haspuod Arturo, jest sm s Šturjen, prou bliz Ajdušne!« — Nisem mu mogel odgovoriti, ker je poveljnik zapovedal »po-zorrr! Na-skokkk!« — To je bilo strašno! Kot golobje so frčali zabodeni Francozi po strmih pobočju naravnost v reko navzdol. Vse strelske jarke smo izpraznili, jaz sam sem jih pometal 300, več jih nisem mogel, ker druge so bili spravili moji hrabri tovariši... Po teh junaških činih smo bili odpoklicani nad Bulgare. Medtem pa je prišel polom, pa smo šli vriskajoč in pojoč domov...

KUHINJSKA FILOZOFIJA.

Krčmar (svojemu sinu). »Glej, ljubi sinko, na svetu se vse spreminja in vrti v krogu: Preostala klobasa se spreminja v zrezek, preostal zrezek pa v klobaso.«

IZ ZENITOVANJSKEGA POTOVANJA.

Ona: »Zakaj ne bereš več tiste knjige, ki si jo pričel, ko sva odpotovala?«

On: »Ah, je bila predolgočasna... Kadar se vračaš domov, moraš imeti že kaj bolj zabavnega.«

Polom Jadranske banke.

V ta stroj so oslički leteli,
iz njih se je delal denar,
denar so gospodje v žep deli
nadedli ime si: slepar.

ni!« — »Kaj pa ste naročili, stor Arturo?« — »Hej, za enkrat tri vagone ogrske čebule.«
»Tri vagone ogrske čebule?« se začudi inženir. — »Več mi jih za zdaj nočejo poslati.«
»Pa čemu Vam bô toliko tega blaga?« — »Hm, čemu? Goljaž bomo kuhali za naše veterane. Brez čebule taka jed ni užitna. Še Vam odstopim pol kg, ako je nimate pri hiši.«

Še tisto dopoldne so se ljudje po Ajdovščini in okolici smejali radi Arturovih marelic in treh vagonov ogrske čebule.

Meseca julija 1920. sva se dobila v vlakcu na ljubljanskem kolodvoru. Arturo je že sedel v vozu pri oknu in me povabil, naj prisedem. Do odhoda je manjkalo kakih 20 minut, pa sva ostala nekaj časa sama. Po običajnem pozdravu, ga prašam, kam je namenjen. »V toplice v Dobrno«, dé Arturo.

»Čemu v toplice, ko si zdrav kot lev?« — »Tako trdiš Ti! V resnici pa sem bolan: vsako jutro sem dva, trikrat kihnil, ko sem vstajal s postelje, kar mi je prav dobro delo. Kakih 14 dni je tega, ko se mi noče kihati ne zjutraj ne zvečer. Vse specialiste za nosne bolezni po Trstu, Gorici in Ljubljani sem popraševal, poslal sem stekleničico vode h konjaderki — vse ne pomaga. Zdaj grem v Dobrno, morda me ozdravijo toplice.« — »Ozdraviš prav gotovo, samo pazi, da ne utone Tvoj humor!«

Voz se je začel polniti. Nekdo izmed potnikov pozdravi Artura in ga naivno vpraša, kam da potuje po tej vročini, ko je v tem času vendar lepše pod Čavnom. Arturo mu resno odgovori: »Za danes samo do Maribora, da nastanim svojih 5000 veteranov, jutri pa peš dalje do Murske Sobotice, kjer imamo skozi tri tedne velike vojaške vaje. Toliko bi pač morali vedeti, ako kaj berete časopise!« — Sopotniki so se spogledovali in niso vedeli, ali naj se smejejo ali naj verjamejo Arturu, ki je resno nadalje

val svoje pripovedovanje o vipavskih veteranih.

»Najbolj so se izkazali moji veterani z menoj vrel na Francoskem. Mejdauška, to je bilo kaj posebnega! Naš poveljnik je bil sam Vukasovič. Stibilj iz Vrtočina. Ako je zaklical »po-zorrr!«, so veterani udarili z desno nožo, da se je tlo znižalo za dober čevelj pod njimi in da je nastal majhen potres pet kilometrova naokoli. Uniforme smo imeli take, da smo bili zavarovani pred vročino in mrazom, pred dežjem in solncem. Vsak je imel po tri srajce: eno platneno, eno svilen, tretjo pa volneno, povrhu pa moderne pisane telovnike, bluzo in plašč. Pa to še ni vse! S puškami smo streljali muhe na 1550 korakov, tako dobro so bile zastreljene, namreč puške: z bajoneti smo se brili in rezali nohte in kurja očesa. Neki dan se je izdalo povelje, da se postavimo ob šestih zjutraj na velikem polju, kjer je bila požeta pšenica in povezana v velike snope. Vadili smo se z nasajenimi bajoneti v metanju snopov vznak. Take vaje smo imeli celih 14 dni, pa nismo vedeli, čemu... Ker smo se v tem kratkem času prav dobro navadili tega metanja, nas poveljnik povabi na kosilo, kjer smo dobili dvojno menažo in vsak po en liter vipavca. Nato nas komandira na ono veliko polje z razmetanimi snopi in ukaže: »Na-stoppp v dvo-vrrrstahhh!« ... Resnično Vam povem, da smo stali v ravni vrsti kot ostrizene lipe v nekdanjem cesarskem Schoenbrunnu: da je kdo izprožil puško risano ob nosu prvega veterana, ne bi bila zadela krogla prav nikogar, tako ravna je bila naša črta... Potem prijaha naš dobri in hrabri Vukasovič pred naše vrste in nas je navduševal, da se še marsikak veterani danes pri-mojduša, da že dolgo let ni slišal take pridige v Sv. Križu. Povedal nam je tudi, da so na

Oženil bi se rad.

Ker fantič si od fare, kot si pokazal se, ni čudno da obiraš vsevrstne deklice.

Čemu pa po dekletih ti srce hrepeni, če zate Bog nebeški nobene vstvaril ni.

Obupal si, to vidim, vzrok že kje tiči, gotovo tudi pri tebi vse v pravem redu ni.

In ko imenovan - so to spregledale, besedo so ti dano brž odklonile vse.

In kdo naj ti zameri, ker že navada je, da močno opečeni le s »Čukom« zdrav'jo se.

Da pa preveč postavljal se zbirčen fant ne boš, ni puncar mar možičev, a ti želiš bit mož.

Papir in barve kupi, naslikaj si jo sam in če ti bo po volji, z njo stopi pred oltar.

Pac skromna bo ženitev od fare fanta ta, ker zamj zares nobena ni bila ustvarjena.

Novi predsednik zedinjenih držav.

ki se je med volitvami tako spremenil, da ga bečo Čukovi bralci težko spoznali.

MALO NESPORAZUM-LJENJE.

Gospodična: »Že tako zgodaj v gozdu, gospod profesor?«

Profesor: »Gotovo! Zbiram hrošče in pa tudi nekoliko gob bi rad nabral za kosilo.«

Gospodična: »Kaj? Ali vam tekne vse to skupaj napravljeno?«

ČEZ SEDEM LET VSE PRAV PRIDE.

Oče: »Torej pravite, gospod profesor, da mora moj sinček nositi »špegle«?»

Profesor: »Seveda.«

Oče: »No, saj res, saj imam še ene stare, ki jih je nosila babica.«

Profesor: »Samo, če bo prava številka.«

Oče: »Kar pomirite se, g. profesor, bubec ima debelo glavo, mu bodo že »pasale.«

Pravijo.

Pravijo, da je budanjski »banda-firar« obljubil celo mastno plačo za nagrado tistih par kitic, ki so bile objavljene v zadnjem Čuku na palci.

Pravijo dekleta iz Gorenj, da sem jaz doposlala v Čuka tisto pesem naslovljeno »Iz vipavske doline.« Ker mi ena obeta celo smrt, prosim Tebe Čuk, da poveš vsem, da jaz Angela Česnik, Gorenje 22, Lokavec pri Ajdovščini, nisem tisto pesem ne spisalala in tudi ne poslala v Čuka. (Tu radi potrdimo. Uredništvo.)

Pravijo, da jo v St. Petru na Krasu ustanovljen športni klub, katerega pevski odsek je imel v nedeljo goriki sestanek. Udeležila se ga je tudi lepa P., kateri pa je bil sestanek dolgočasen. To je pokazalo sledečo izjavo: »Za nas je predolgočasno, ne najdemo nobene zabave.« ter je nato s svojimi tovarišicami odšla. Res, lep začetek; le po začetni poti naprej!

Pravijo, da se je med Biljani in Orzechovljami ustanovila nova »Autokorier« tvrdke »Geribeki« lastnika tvrdeke sta Lojze Titov in David Žozulec. Vkrcevališe je pri Mehetu Piklonovimu, izkrcevališe pa direktno brez »Dovček« pri Rudiču. Vozj ob vseh urah, tudi ob eni ponoči.

Pravijo, da je mehanik Hilarij osebnostno kolavdiral motorje avtokorier-firme »Geribeki« ter našel vj. rajse in trobec v popolnem redu. Ravnatko je g. Pepo Jakčev kotiral avtomobilno ter 0,005 kilometersko vožnjo (z malimi izjemami pri muo- vah) odobril.

Pravijo slov. fantje v Veroni, da imajo tankajšne lire — kolešca; zato so večmoma vedno brez — »ficka«.

Pravijo slov. fantje v Veroni, da so hoteli tankajšnji karabinerji acetrirati »Biljenskega Rudiča«, ker se menili, da je on oni nemirni hrvatski element.

Pravijo nadalje, da je »pašta šuta« popolnoma pokvarila želodec g. Francu iz Gradišča. Škoda, da fašisti ne dajejo več — olja!

Pravijo, da se pri P... ženijo, kar pa je očmu zelo hudo; hoji se namreč, da izgubi premoženje polovico vrednosti, zato je pa admiral — vse črnovojnike iz Podtravnega da s' branijo ženinu prihod v vas.

Pravijo v Kobaridu, da je bila pri sprejemu vojsvodinje častno zastopana tudi avstrijska republika. Celokupno osobje avstrijskega konzulata s konzulatom in s tajnikom na čelu, se je zbralo na licu mesta ter uradno prisostvo sprejemu.

Pravijo dekleta v Skopem da se hodijo vsi fantje ženit v Dutovljč, le eden da še ni hodil, sedaj se tisti hodi tja.

Pravijo, da Skopenska dekleta znajo vse po rusko plesati; a peti nobena po Slovensko.

Pravijo, da je Čuk popolnoma pozabil na St. Vid. Ako bi se na sveti Peter vsedel, bi ondi marsikaj slišal.

Pravijo, da organizira Sl. dr. Tabor v St. Vidu prvo vzbujevalno kolesarsko dirko; dirkalo se bo z težkimi kolesi »Torpedo«. Prosi se vse motocikliste, naj prisostvujejo tej zanimivi dirki, ker se je nadejati dobrega uspeha. — Kdor si želi natančneje ogledati izid, naj se v nedeljo 16. t. m. potruži v St. Vid.

NA VSE STRANI JE PREVDARILA.

Zaročenka: »Ti, danes sem dobila anonimno pismo, da si počenjal različne nedostojnosti!«

Zaročenec: »O, sedaj me hoš gotovo zapustila?«

Nevesta: »Ne, saj vem, nato si menda računaj, da mi boš všel ne... Pismo si gotovo ti sam napisal.«

SKRIBNA GOSPODINJA.

»Zakaj vendar ne kadite več, gospod sodnik?«

»Ah, saj ne morem. Žena je v prišla v mojo fajfo peteršil.«

Dopisi.

IZ FLORENCE.

Prebrubi Čuk na palci!

Dragi Čuk! Snuč, tu je, na 4: 11 nam je ukazou gësput sërzenste, da mořemo jet skorej vsi Slovenci na piketo, da bomo delali paradu in se veselili vojne zmagë, ki je bla pred 6.timi leti. No smo šli; nãrprvo sò nas gonili pò strašno dugih kontradah, dokér nesmo pršli na an strašno velek plãc. In tle, na tetã placu sò začeli ani gëspudje strašno veliko srazãt in mahãt z rokãmi, da smo mi, ki jeh nejsmo neç zãstupli, kar debejlo gledali. In ko je an gëspud konçou šrajat, je an drug gëspud zakricou; eja eja, nãkar je dosti ledi za njem zakrcãlo ala, ala, alala Tu se je ponovlo Stribet, dã smo mi, kej nejsmo kej tašnega vãjeni, se bolj debejlo gledali. Nãth sò prpeljali invalide in nam ukazãli, dã nej jeh pozdravemo, zãtu kej sò bli u uojski. Strašno sò se nam smillit ti revezi. Suhi sò bli tãku, ko trska in slabo uobouçeni tãth. Nãth sò pršli ani taki u jãki, kej sò imejli vsi èrne smojcë. Adën èlovèk, kej je stãu zraven nãs, nam je povèjduou, dã sò ti uojãki fašisti ãl nekej tašnega in dã sò pr njeh samã tašni, kej nejsò bli u uojski in dã jeh ima vlada rajši ko invalide, èpnev nejsò za nju še neçjè nãrdili. Mò smo se pej èudli, dã kãku je tu, dã ima vlada rajši fašiste ko invalide in zãkej, dã je svejt tãku neumèn, dã ima rajši anga takga, ki ni za njega, ko anga takga, ki je u uojski zgebu nogu ãl pej koj družga. Tãga nejsmo mogli zvedet in menda tudi ne bõmo. Zãtu Te dragi Čuk pozdravlamõ jen uostajamo

Tvoji zvezjsti

Lipki Ačidentl.

VERONA.

Slovenski fantje kr. finančne šole v Veroni pošiljajo vsem prijatelji- cam, prijateljem in znancem najis- krenejše pozdrave. — Rado Humar, Bilje; Jerina Julijan, Sezana; Vodo- pivec Franc, Dornberg; Žorž Franc, Gradišče nad Prvačino.

Kdor verjame...**Novi angleški ministerski predsednik,**

ki je med volitvami shujšal in postal tako kratkoviden, da mora nositi špegle.

ZAMIŠLJEN.

(Profesor dr. Kršk stoji pred sliko, ki predstavlja nekoga teleta z dvema glavama in s petimi nogmi): »Zanimivo, izredno zanimivo.« Mr. mra: »tri noge premalo!«

MALA PROŠNJA.

Soproga (možu po dolgem prepiru, ljubeznivo): »Tri dni nisem spregovorila s teboj, dedec, sedaj sem te že dovolj kaznovala.«

Soproga: »Ah, čakaj! Ravno danes bi rad končal nek zelo važen akt... daj podaljšaj ka- žen še za en dan.«

Šolski zvezki

po novih predpisih
10 listov in pilnik

L. 10.50 za 100

se dobé v

»Narodni Knjižarni«, Gorica
vía Carducci 7.

K ZENITNI PONUDBI

objavljeni v »Eдинosti« št. 269 z dne 5. t. m. glaseči se: »Gospodična, poštena, pri jetne zunanjsosti, z 20.000 pro- moženja želi znanja z gospo- dom od 27 do 30 let. Pred- nost imajo uradniki in trgov- ci. Ponudbe pod »Srečna bu- dočnost« na upravništvo lista, ako mogoče s sliko.«

Ker imam podpisani zadnje čase zelo resne namene za ženitev, prosim gorimenova- no gospodično, da mi na kak način sporoči, ali je v oglaš- omenjeni znesek lire ali neu- ško avstrijske kronce.

Nestrčno pričakujoči

Flik, Flik.

NEZNANSKO VESLJE

Mladenič: »Zakaj ste pa ta- ko zadovoljni?«

»Ah, žena se je ravnokar od- peljala na kolodvor. Odputi- je v kopališče. (Navdusenot: Ah, kako sem se celo leto ve- selil tega dneva, kakor da bi se prerodil, se počutim, vse se mi zdi, da miglja pred menoj v rožnati luči... Oh, poročite se še vi!«

SPANSKO.

Stali smo na hodniku zela- niškega voza.

Na poti v Trst.

Ona: Tip kako Karolen, srednjevelika, vitka, temne la- se, žareče oči, v njih je vse val blesk tuge.

»Dovolite, gospica, moje je Gradar.«

»Me veseli, imenujem se Va- ra Oterita.«

»Ah, Španjolka, kaj ne?«

»Da, Španjolka!«

»Kaj izgledate tako žalost- na, senjora; ali žalujete?«

»O, ko bi vedoh!«

»Hm! Če dovolite, v kateri pokrajini Španije ste rojeni?«

»Rojena sploh nisem v Špa- niji, ampak v Galiciji.«

»Ah, razumetn; vaši stariši so potem šli z vami v Španijo?«

»Ne; moji stariši so stali v Trst, tam imajo majhen ho- tel.«

»Niste šla tedaj sama v Špa- nijo?«

»Ah, ne! Toda, gospod, tega ne razumete? To je naša žaloštno — da svoje domo- videti še nikoli videla nisem.«

NEK SPANSKI KAVALIR

pride ponoči do neke gostilne. kjer je vse v globokem snu. Ponovno potrka na vrata, toda nič se ne gane. Tedaj začne razbijati, dokler se ne prikaže pri oknu krčmar z nočno čepico na glavi.

»Kdo tukaj?« zavpije.

»Don Joze Juan Pedro Fernandes, Rodrigo d' Villa Novo, Condé d' Malafa, Cavaleiro d' Sant Jago ed d' Alcanta-ra.«

»Toliko sob sploh nimam!« Zagodrnja krčmar in zaloputne okno.

ODKRIJTE SE!

Pri neki mednarodni tenistekmi: Popoldansko poletno solnce žge. V parterju na gledališki tribuni sedi dama z zelo velikim klobukom. Za njo stoji majhen, debelušen mož. Možiček se nervozno prestopa in premika sem in tja, kakor bi nekaj hotel. Končno se ojunaci: »Oprostite, milostljiva gospa! Prosim, snemite klobuk!« Nič odgovora. »Milostljiva gospa, v resnici morate sneti klobuk!« Dama se ne gane. »Milostljiva gospa, priporočam vam zadnjikrat, da snamete klobuk.« Svečana tišina. Solnce žge. Tekma se končuje. Dama se obrne: »Gospod, vi ste me nesramno nadlegovali...« »Pardon, gospa, to je bila moja dolžnost! Od desk vam neprestano kaplja stopljena smola na klobuk.«

NEPRIJAZEN BRAT.

Mlada deklica se je dolgočasila na plesu.

Ljubeznjiv kavalir jo je opazoval, povabil jo je na ples in izpraševal:

»Ali ste sama tu?«

»Da,« je dejala grenko, »za libog sama.«

»No — in vaš zaročenec?«

»Nisem zaročena.«

»Tedaj imate vendar brata?«

»Imam ga.«

»Tedaj moram izreči mlademumu možu očitok,« se je razumel plesalec — »da je nasproti svoji mladi sestri zelo, zelo neprijazen. To je žalibog pojav, ki ga dandanes opazujemo korak za korakom. Do vsake ženske so mladi gospodje vse preveč ljubeznivi, do svojih mladih sestra pa se obnašajo silno brezobzirno...«

»Vi delate mojemu bratu krivico,« je dejala mlada deklica.

»Krivico? —« se je bridko nasmejal mladi plesalec. »Jaz sem trdno prepričan, da bi bilo zanj malenkost, če bi vas bil spremil tu sem. Toda naravno, njemu gredo mlade dame po glavi.« Z njimi se zabavati, krotati — to je njegovo veselje...«

Sestrica ga je energično zavrnila.

»Že vem,« je dejal kavalir. »Vaš brat je gotovo stanovsko zadržan.«

»Ne,« je odvrnila ona smeje. »Ampak moj brat je danes šest tednov star.«

UČINKOVITI KOVAČI.

»Najstrašnejšo noč v vsem svojem življenju sem preživel v vlaku med Zagrebom in Ljubljano. Moral sem vso noč presedeti v prenapolnjenem kupeju tretjega razreda.«

»Ali ni bilo nikakih spalnih vozov?«

»Ne. Ti se nahajajo le na Orientexpressu.«

»Potem bi vsaj vzel drugi razred, pa bi dal sprevodniku par kovačev (desetdinarski bankovci), da ne bi pustil nobenega v kupé.«

»Saj sem tudi. Toda bog si ga vodil, kaj me je zmotilo, da sem v Zidanem mostu izstopil, da bi našel kaj za podzobe. Ničesar nisem našel. Ali ko sem hotel zopet v kupé, me je vstavil neki čisto nov sprevodnik in je rekel: »Ne! V ta oddelek ne sme nihče, to mi je prej moj tovariš posebej zabičil!« — in me je pogljal v tretji razred, kjer sem zasedel ravno zadnji prazni sedež. Tako sem za par svojih izrednih kovačev moral prebiti noč v največji gneči.

POUK.

Turisti (ki sedé na terasi nekega hotela in gledajo solčni zaton): »Natakar, prinesite še par steklenic vina, ostanemo tu, dokler ne vzide solnce!«

Natakar: »O, potem pa se morate obrniti, ker solnce vzhaja na oni strani.«

DELOMA, DELOMA!

»No Francelj, nimaš danes šole?«

»Nasa!«

»No, potem pa si gotovo zadovoljen?«

»Da, deloma že.«

»No, in deloma?«

»Da, tudi deloma.«

STRAŠNA PRETNJA.

Zena: »Karlo, jaz potrebujem novo obleko (Molk) in nov klobuk (Mož molči) in par novih čevljev (Molk) (Jezno): Tak govori vendar... drugače se jaz ne bom govorila naprej.«

IZZA KATEDRA.

Profesor kemije je diktiral svojim učencem: »Destilirana voda je brezbarvna tekočina, brez duha in okusa!« nato je še pristavil: »Diši pa slabo.«

Profesor mineralogije vpraša učenca: »Mmm... povejte mi... mm... v jantarju se dobi jo žuželke in hrošči... mm... zakaj se ne dobi slona v jantariju?«

Učenec (malo pomisli): »Ker bi slon toliko časa ne čakal, da bi ga zalilo...«

Profesor: »Dobro... prav do bro... sedite.«

Profesor fizike vpraša učenca: »Mmm... mm... mm narišite mi... pokažite mi... mm... razložite mi... povejte mi... kako zvoni električni zvonec.«

Učenec (ves prestrašen): »...Cin... cin... cin... cin.«

Profesor: »Mm... preneumno... zadosti... toda nezadostno... o-o!«

Nova trgovina z raznim blagom.

Velika zaloga tkanine (moško in žensko blago) srajce, maje, nogavice, razne obleke, ter krama; dežniki, čevlji, klobuki, kape; nadalje: posoda, porcelan, steklo, šipe, (češko blago), svetilke, električne priprave ter žarnice najboljših znamk.

Mixarske, žolske in pisarniške potrebščine t. l. d.

Vse po konkurenčnih cenah.

Priporoča se slav. občinstvu

F. Prencis, Solkan na glavnem trgu.

Ako želite nakupiti dobro blago in elegantno izdelane obleke po najnižji ceni, obrnite se edino na domačo trgovino

ANDREJ MAVRIČ

Via Carducci 3 — Gorica — Via Carducci 3

Velika izbira kožuhovine po tovarniških cenah.

Velika krojačnica, katere sprejma vsako naročilo ter ga izvrši točno in po zmernih cenah. Za vanko naročilo se jamči.

Za obilen obisk se najpogosteje priporoča udani **ANDREJ MAVRIČ** trgovec.

Je milo pridne gospodinje

Čukov Koledar za leto 1925 izide koncem novembra t. l.

IVAN TEMIL - Gorica

Via G. Carducci šte. 6

BRUSAR in NOŽAR

V delavnici so nameščeni delavci - specialisti za brusarska dela, kakor tudi za popraviljenje vseh operacijskih predmetov t. l. d.

Nožarnica „SOLINGEN“

Prodaja tudi toaletne predmete

V zalogi se nahajajo najboljši, pristni in garantirani kamni- osle bergamaške za brušenje kos. - Delavnica na električno gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor nožev, sploh vseh rezil.

Brusi brivne in žepne nože, škarje, mesarske in knjigoveške ter vse druge nože in rezila.

ZA IZVRŠENA DELA JAMČI.

POSEBNOST: Žepne električne žarnice iz najboljših tovarov.

JE POMAGALO.

Kršk: »A gospod Goljufič, kako je to? Kupil sem sredstvo proti odpadanju las; ko pa sem se namazal, sem postal popolnoma gol.«

Lekárnar Goljufič: »No, seveda je pomagalo! Sedaj vam

ne bo padla nobena več z glave.«

OLAJŠEVALNO SREDSTVO.

Sodnik: »Vaš oče je tudi že sedel 20 let.«

Založenec: »Toda ne pristovoljno, gospod sodnik.«

Manufakuro, perilo, izdelane obleke, pisarniške potreščine in papir

po cenah brez konkurence

kupite pri dobroznani tvrdki

BRATJE MOSE

Via Rastello 7 GORICA - Via Rastello 7

Krema maršala

iz kaka in jajc

L. 12. liter [steklenica].

Elisir China alla Coca e Kola

močan, oživi želodčevje L. 16.- lit.

Marsala Trapani Superiore

L. 5. liter.

Vermuth Torino, Vermuth neli

L. 5. liter.

Fini konjak, Šampanjec tri zvezde

L. 10.— steklenica. 7/10.

Žganje iz tropin

L. 10—11 liter.

Razni likerji, Fernet, Bitter, po konkurenčnih cenah.

ŽGALNICA LIKERJEV v Gorici

trg Sv. Antona starega št. 7.

POPOLNOMA VARNO NALOŽEN
DENAR V JUGOSLAVIJI
Ljubljanska posojilnica

R. Z., z. o. z.

v novopreurejenih prostorih

v Ljubliani

Mestni trg. številka 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 8%

ter jih izplačuje takoj brez odbitka. Večje hranilne vloge z odgovornim rokom. Obrestuje tudi višje po dogovoru.

VELIKE ZALOGE PO ZNIZANIH CENAH (AL RIBASSO)

izredna prodaja na račun tovarnarjev

VIDEM - Via Savorgnana 5 - UDINE na vogalu
Via Cavour.

Sedaj kupujejo vsi v trgovini „AL RIBASSO“

Ugodne cene, trajnost blaga in velikanska izbira vsakovrstnih predmetov sestavljajo važnost našega razprodajanja, ki se vedno višje povspenja in prekaša vsako konkurenco.

Opozorjamo svoje cenj. odjemalce, da bomo tudi letos, počenši s 15. novembrom pričeli s prodajo zimskega blaga za gospode in gospe z 30% popustom.

Navajamo navaden izkaz cen drugemu blagu, ki so tudi zelo ugodne.

Obrobljene rute	L —.60	Dorsio, meter	» 4.90
Prtiči za čaj	» —.95	Obposteljni tepihi reclame	» 4.90
Povoji za deteta	» 1.30	Ženska jopica	» 4.90
Gobasto sukno	» 1.95	Oklopnica za gospe »Mako«	» 7.90
Moške barvane nogavice	» 1.75	Vežan šetenj	» 9.90
Sukno iz nitk	» 2.25	Vežan kombine	» 13.50
Brisače reclame	» 1.95	Moške maje	» 13.90
Švicarsko veženje, meter	» 2.50	Moške srajce	» 16.50
Domači prtiči	» 1.50	Ovratnice iz platna, velike	» 19.—
Ženske nogavice z dvojnato peto	» 2.50	Kombinacija maje Mako	» 11.50
Madapolam, meter	» 2.90	Kombinacija težkega platna	» 22.—
Gobaste brisače	» 2.75	Posteljna pregrinjala, luknjasta	» 29.90
Oxford, meter	» 2.95	Posteljna pregrinjala, piquet	» 32.90
Blago: Pelle uovo, meter	» 3.95	Rjuhe ajmor	» 29.90
Pravo platno madonna, meter	» 3.95	Rjuhe vezane	» 49.90
Rjuhe iz pristnega platna	» 49.90	Trapunt satin in belo platno	» 65.—

Velika zaloga palčeto-plaščev za gospode in gospe, oblek za lovce, izgotovljenega perila, platnenega in cvirnaslega v vseh visočinah. Prti, brisače, servijeti, pletenine „Fiandra“ iz platna in tkanine, tepihi, corsie iz juta in kako, zagrinjala, pregrinjala za mobilijo, odeje, koltri, platno v vseh visočinah, opreme za neveste, celotne opreme za restavracije, zavode, izgotovljeni štramaci iz žime in lanu.

Če blago ne ugaja, naj si bo vsled kvalitete ali cene se vzame nazaj.

Na debele in drobno!

Posebni popusti za razprodajalce.

STALNE CENE

Stalna izložba z zaznamovanimi cenami.